

Chương 13

“**C**hú Nick, chú có xem bộ phim trên ti vi tối hôm trước về một cô gái bị bắt cóc khi còn nhỏ và cô ta không bao giờ biết điều đó cho tới khi được khoảng hai mươi tuổi hay gì đó?”

Nick nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, xem xét chi tiết số tiền anh dự định đổ vào căn nhà trên bờ hồ phía bắc. Móng nhà đã được đổ trước khi mặt đất đóng băng, và mái nhà được lợp trước khi tuyết rơi. Căn nhà chưa làm xong, nhưng chủ nhà đã quyết định lắp đặt toàn bộ đồ đạc cố định khác, và kèo nhà vừa lắp đặt đã vượt quá số tiền dự kiến. Bởi vì công việc kinh doanh đang chậm lại, Ann Marie và Hilda chỉ làm việc buổi sáng. Trong tòa nhà chỉ còn lại mỗi anh và Sophie.

“Chú Nick.”

“Hừm, gì thế?” Anh xóa một vài con số, sau đó điền vào giá tiền mới.

Sophie hít một hơi thật sâu và thở dài, “Chú không thèm nghe cháu nói.”

Anh rời mắt khỏi màn hình nhìn đứa cháu, sau đó quay lại công việc. “Chắc hẳn là chú nghe rồi, Sophie à.”

“Thế cháu đã nói gì?”

Anh thêm vào một chi phí bổ sung và với lấy cái máy tính bên mép bàn, nhưng khi anh trông thấy đứa cháu một lần nữa, tay anh khựng lại. Đôi mắt màu nâu của cô bé nhìn lại anh như thể anh đã giẫm đạp cảm xúc của nó dưới đôi giày lao động. “Chú đã không nghe thấy.” Anh rụt tay lại. “Chú xin lỗi.”

“Cháu có thể hỏi chú vài chuyện không?”

Anh biết rằng cô bé không ghé qua văn phòng của anh trên đường từ trường về nhà chỉ để xem anh làm việc. “Chắc rồi.”

“Tốt rồi, thế chú sẽ làm gì nếu chú thích một cô gái và cô ta không biết rằng chú thích cô ấy.” Cô bé dừng lại và nhìn đâu đó phía trên đầu anh. “Và cô ấy thích người khác với trang phục thật bảnh với mái tóc vàng óng và mọi người đều thích cô ta và cô ta là đội trưởng đội cổ vũ hay thứ gì đó?” Cô bé lại nhìn anh. “Chú có bỏ cuộc không?”

Nick bối rối. “Có phải cháu thích một cậu bé ăn mặc như đội trưởng đội cổ vũ không?”

“Không! Ừ thì, cháu thích một anh chàng đang ‘hẹn hò’ với đội trưởng đội cổ vũ. Cô nàng xinh đẹp, nổi tiếng và có vóc dáng đẹp nhất trong khối lớp tám, và Kyle không biết rằng cháu tồn tại. Cháu muốn cậu ấy chú ý đến cháu, vậy cháu phải làm gì?”

Nick nhìn cháu mình qua cái bàn, cô bé đeo niềng răng kim loại và có đôi mắt phần nào quá to so với khuôn mặt được thừa hưởng từ dòng máu Ý của mẹ mình. Cô bé có một cái mụn to trên trán, mặc dù đã cố gắng hết sức, vẫn không giấu được dưới lớp trang điểm đắp lên nó. Một ngày nào đó Sophia Allegrizza sẽ trở nên xinh đẹp, nhưng không phải hôm nay, ơn Chúa. Dù sao đi nữa, con bé còn quá nhỏ để bận tâm đến bọn con trai. “Đừng làm gì cả. Cháu đẹp lắm rồi, Sophie à.”

Cô bé đảo mắt và lấy cái cặp đặt trên sàn nhà bên cạnh chiếc ghế.

“Chú cũng chẳng giúp gì được nhiều hơn bố cháu.”

“Thế Louie nói gì?”

“Rằng cháu quá nhỏ để nghĩ về bọn con trai.”

“Ồ,” Anh rướn người tới trước và nắm tay cô bé. “À, chú sẽ không bao giờ nói thế,” anh nói dối.

“Cháu biết. Đó là lý do tại sao cháu đến nói chuyện với chú. Và không phải chỉ là Kyle. Không một đứa con trai nào từng chú ý tới cháu.” Cô bé kéo lê cái ba lô vào lòng và ngồi thụp xuống ghế, trông thật đau khổ. “Cháu ghét điều đó.”

Và anh không muốn thấy cô bé không vui. Anh cố gắng giúp Louie nâng đỡ Sophie, và cô bé là người phụ nữ duy nhất anh cảm thấy hoàn toàn thoải mái khi biểu lộ sự yêu mến và tình thương. Hai chú cháu có thể ngồi với nhau và cùng xem phim hoặc chơi cờ tỷ phú, và cô bé không bao giờ soi mói vào cuộc sống riêng của anh hay bám lấy anh quá chặt. “Thế cháu muốn chú làm gì?”

“Nói cho cháu những gì con trai thích ở con gái.”

“Bọn con trai lớp tám ấy hả?” Anh gãi quai hàm và dừng lại để ngẫm nghĩ một chút. Anh không muốn nói dối, cũng không muốn phá hỏng ảo tưởng ngây thơ của cô bé.

“Cháu nghĩ rằng vì chú có rất nhiều bạn gái, chú sẽ biết điều đó.”

“Nhiều bạn gái ư?” Anh nhìn cô bé lấy ra một lọ sơn móng tay màu xanh bóng từ trong cặp. “Chú không có nhiều bạn gái. Ai đã nói với cháu như vậy?”

“Không cần phải có ai nói với cháu cả.” Cô bé nhún vai. “Gail là một bạn gái của chú.”

Anh đã không gặp Gail từ vài tuần trước lễ hội Halloween, và dịp đó là tuần vừa rồi. “Cô ấy chỉ là một người bạn thôi,” anh nói. “Và bọn chú đã chia tay tháng trước.” Quả thật, anh đã chầm dứt với cô ta và cô ta rất không vừa lòng.

“À, thế chú thích cô ấy ở điểm nào?” cô bé hỏi khi sơn thêm vào một lớp màu xanh phủ trên vệt màu xanh nước biển có sẵn.

Dăm ba thứ anh thích ở Gail, anh khó có thể nói với cô cháu mười ba tuổi của mình. “Cô ấy có mái tóc đẹp.”

“Thế thôi sao? Chú có thể hẹn hò với một cô gái chỉ vì chú thích tóc của cô ta?”

‘Có thể không.’ “Phải.”

“Thế chú thích màu tóc như thế nào?”

‘Đỏ.’ Những vệt đỏ nhiều sắc độ rơi bời giữa những ngón tay anh. “Màu nâu.”

“Chú còn thích gì khác nữa?”

Đôi môi màu hồng và khăn choàng màu hồng. “Một nụ cười rạng rỡ.”

Sophie nhìn lên anh và cười toe toét, miệng cô bé đầy những dải kim loại và cao su màu hoa cà. “Như thế này à?”

“Phải đó.”

“Còn gì nữa?”

Lần này anh trả lời thật lòng. “Đôi mắt to màu nâu, và chú thích một cô gái có thể đương đầu được với chú.” Và, anh nhận ra, anh đã trở nên đánh giá cao những lời mỉa mai.

Cô bé nhúng đầu cây cọ vào trong lọ sơn và chuyển sang sơn tay bên kia. “Thế chú nghĩ con gái có được tán tỉnh con trai không?”

“Chắc rồi. Tại sao lại không được chứ?”

“Bà nội bảo rằng con gái mà tán tỉnh con trai là đồ đàn điếm. Bà nói rằng chú và cha chưa bao giờ gặp chuyện rắc rối với những đứa con gái đàn điếm bởi vì bà không bao giờ để cho chú nói chuyện điện thoại khi họ gọi đến.”

Mẹ của anh là người duy nhất mà anh biết có khả năng chỉ thấy điều mà bà chọn lựa và không gì khác nữa. Khi lớn lên, cả Nick và Louie đã phát hiện ra rắc rối chung của họ khi không có điện thoại. Louie đã làm cho một cô gái có thai vào năm cuối đại học. Và khi một chàng trai gốc Basque làm cho một cô gái Công giáo ngoan đạo có thai, kết quả là một đám cưới không thể tránh khỏi ở nhà thờ thánh John. “Bà ngoại của cháu chỉ nhớ những gì bà muốn nhớ,” anh nói với Sophie. “Nếu cháu muốn nói chuyện với một cậu con trai qua điện thoại, chú chẳng thấy có gì không nên cả, nhưng tốt hơn cháu nên xin phép cha cháu trước.” Anh nhìn cô bé thổi phồng những móng tay còn ướt. “Có thể cháu nên trao đổi với Lisa tất cả những chuyện của nữ giới này. Cô ấy sẽ là mẹ kế của cháu trong vòng một tuần nữa.”

Sophie lắc đầu. “Cháu thích nói với chú hơn.”

“Chú nghĩ là cháu thích Lisa đấy.”

“Cô ấy cũng được, nhưng cháu thích nói chuyện với chú hơn. Thêm nữa, cô ấy chỉ để cháu đứng sau cùng trong hàng phù dâu.”

“Có thể là vì cháu thấp nhất thôi mà.”

“Có lẽ thế.” Cô bé ngắm nghía lọ sơn móng tay một lúc, sau đó nhìn lên. “Chú có muốn cháu sơn móng tay cho không?”

“Không đời nào. Lần trước cháu sơn cho chú, chú quên tẩy nó đi và cô thư ký ở Gas-n-Go đã nhìn chú thật kỳ quái.”

“Đi mà.”

“Quên đi, Sophie.”

Cô bé cau mày và cẩn thận đập nắp lên cái lọ sơn.

“Không chỉ đứng ở cuối hàng, cháu còn phải đứng cạnh người mà chú biết là ai đấy.”

“Ai thế?”

“Cô ấy đấy.” Sophie chỉ vào bức tường. “Bên kia.”

“Delaney?” Khi cô bé gật đầu Nick hỏi cô bé, “Tại sao việc đó lại nảy sinh vấn đề nhỉ?”

“Chú ‘biết’ mà.”

“Không đâu. Sao cháu không nói với chú nhỉ?”

“Bà nội nói rằng cô gái bên đó sống với cha của chú, và ông ấy đã đối xử tốt với cô ta và keo kiệt với chú. Và ông ấy cho cô ta quần áo và những vật dụng đẹp để còn chú phải mặc đồ jean cũ.”

“Chú thích đồ jean cũ mà.” Anh với lấy cái bút chì và ngắm khuôn mặt của Sophie. Miệng của cô bé mím lại ở khóe giống như mẹ của anh khi nói về Delaney. Henry hiển nhiên đã cho Benita lý do để cay nghiệt, nhưng Nick không thích thấy Sophie bị ảnh hưởng bởi nó. “Những gì xảy ra, hay không xảy ra, giữa chú và cha của chú, không liên quan gì tới Delaney.”

“Chú không ghét cô ấy à?”

Chưa bao giờ anh đặt ra vấn đề ghét Delaney. “Không, chú không ghét cô ấy.”

“Ồ.” Cô bé nhét chai sơn móng tay vào trong cặp và lấy áo khoác ở phía sau ghế. “Thế cuối tháng này chú có dẫn cháu tới chỗ bác sĩ chỉnh răng không?”

Nick đứng lên giúp cô bé mặc áo khoác. Chỗ hẹn chỉnh răng của Sophie đi mất gần hai giờ đồng hồ lái xe. “Thế cha cháu không thể dẫn cháu đi hả?”

“Cha cháu sẽ đi hưởng tuần trăng mật.”

“Ồ, phải. Thế thì chú sẽ đưa cháu đi.”

Khi anh tiễn cô bé tới cửa, cô bé vòng tay quanh hông anh. “Thế chú có chắc là chú không bao giờ lập gia đình không, chú Nick?”

“Ừ.”

“Bà nội nói rằng chú chỉ cần tìm một cô gái Công giáo đang hoang. Khi ấy chú sẽ hạnh phúc.”

“Chú hạnh phúc lắm rồi.”

“Bà nội nói rằng chú cần phải yêu một phụ nữ Basque.”

“Nghe có vẻ như là cháu đã dành nhiều thời gian nói chuyện với bà nội về chú.”

“À, cháu mừng là chú không bao giờ lập gia đình.”

Anh vói tay và kéo một đám tóc trên mái tóc đen mượt của cô bé. “Vì sao thế?”

“Bởi vì cháu thích chiêm riêng chú cho mình cháu thôi.”

Nick đứng lại nơi lối đi trước văn phòng và nhìn cháu mình bước xuống đường. Sophie đã dành quá nhiều thời gian ở với mẹ anh. Anh biết chỉ là vấn đề thời gian trước khi Benita dẫn dắt cô bé vào chỗ tiêu cực, và Sophie cũng bắt đầu nói đi nói lại với anh về chuyện cưới một cô gái “Basque” đang hoang.

Anh xỏ hờ hai bàn tay vào túi trước chiếc quần jean. Louie là kiểu người thích lập gia đình. Nick thì không. Cuộc hôn nhân đầu tiên của Louie kéo dài không quá sáu năm, nhưng anh trai của anh vẫn hứng thú với hôn nhân. Anh ấy thích sự êm ấm khi chung sống với một người phụ nữ. Louie đã luôn luôn biết rằng mình sẽ tái hôn. Anh ấy luôn biết rằng anh ấy sẽ lại yêu, nhưng rồi cũng mất gần tám năm sau khi ly hôn để tìm một người thích hợp. Nick không nghi ngờ gì việc anh mình sẽ hạnh phúc với Lisa.

Cánh cửa tiệm thẩm mỹ của Delaney mở toang và một bà già với mái tóc bạc trắng thong thả bước ra. Khi đi ngang, bà ta nhìn chằm chằm vào anh như thể biết rằng anh còn hơn cả tội tệ. Anh cười thầm và nhìn lên phía cửa sổ. Qua lớp kính anh ngắm Delaney lau sàn nhà, rồi đi ra phía sau với dụng cụ hút rác. Anh nhìn đôi vai và tấm lưng thẳng của nàng, và hông nàng chuyển động dưới lớp áo len ôm sát cặp mông tròn của nàng. Một cảm giác tê tê nặng nề lấn vào giữa hai chân anh, và anh nghĩ về bộ ngực trắng hoàn hảo và chiếc khăn choàng lông màu hồng. Anh nghĩ về đôi mắt nâu to, hàng lông mi dài, và sức hút của dục vọng trên mí mắt trĩu xuống, khuôn miệng nàng ẩm ướt và căng lên với nụ hôn của anh.

‘Tôi muốn anh’ nàng đã nói thế, hoặc đúng hơn là anh ép buộc nàng nói thế như thể anh là một kẻ thất tình van vãn nàng thêm muốn anh. Trong đời mình anh chưa bao giờ yêu cầu một người phụ nữ nói với anh rằng cô ta muốn anh. Anh không cần phải làm thế. Chẳng hệ trọng gì nếu những từ đó được thì thầm trên cặp môi hồng mềm mại của một phụ nữ. Rõ ràng trong lúc này chuyện đó là đáng nói.

Không còn hoài nghi chút nào về điều đó nữa. Henry biết rõ việc mình đang làm khi ông lập bản di chúc đó. Ông nhắc nhở Nick về cảm giác muốn có điều

gì đó mà anh không thể có được, nỗi đau đớn thêm khát vì điều gì đó chỉ cách anh một tầm với. Một thứ mà anh có thể chạm vào nhưng không bao giờ có thể thực sự chiếm hữu.

Một vài bông tuyết xoay tròn trước mặt Nick, và anh bước lại về văn phòng mình và nhấc cái áo khoác ra khỏi lưng ghế. Một số đàn ông đã phạm sai lầm khi đánh đồng tình dục với tình yêu. Nick không thể. Anh không yêu Delaney. Cảm giác của anh về nàng còn tệ hơn cả tình yêu. Đó là thứ dục vọng xoắn lấy gan ruột anh, và nó khiến anh hoàn toàn thay đổi. Anh đang luẩn quẩn và cư xử như một thằng đàn với cái của quý to tướng vì một người phụ nữ ghét anh gần như mọi lúc.

Delaney gạt cà chua sang một bên đĩa, sau đó xiên một miếng rau diếp xoắn và thịt gà.”

“Công việc sao rồi?” bà Gwen hỏi, ngay lập tức khơi lên nỗi ngờ vực trong Delaney. Vì Gwen chẳng khi nào hỏi thăm về tiệm thẩm mỹ.

“Tốt lắm.” Nàng nhìn sang bên kia bàn và cho rau diếp vào miệng. Mẹ nàng đang dự tính gì đó. Nàng lẽ ra không nên đồng ý gặp mặt ăn trưa trong một cái nhà hàng nơi mà nàng chẳng cách gì lớn tiếng mà không gây chú ý. “Sao thế ạ?” nàng hỏi.

“Helen luôn làm đầu cho buổi diễn thời trang mừng Giáng sinh, nhưng năm nay mẹ đã nói chuyện với những thành viên khác của ban giám khảo, và mẹ đã thuyết phục được họ để cho con lo làm tóc.” Bà Gwen cuộn một nĩa mì ống fettuccini, sau đó đặt nĩa sang bên cạnh. “Mẹ nghĩ con có thể tận dụng cơ hội quảng cáo.”

Đúng hơn đó là một cách để mẹ nàng trói chặt nàng vào hoạt động trong cái ủy ban ngu ngốc đó. “Chỉ là làm tóc thế thôi à?”

Bà Gwen với lấy tách trà nóng kèm chanh. “À, mẹ nghĩ con cũng có thể tham dự buổi diễn.”

Thì ra là vậy. Lý do thực sự. Làm đầu cho buổi diễn chỉ là một miếng mồi nhử. Những gì bà Gwen thực sự muốn là điều quanh trong vai hai mẹ con hợp nhau như thể họ là một cặp sinh đôi. Có hai quy định trong buổi diễn thời trang, là quần áo hoặc đồ hóa trang phải tự làm bằng tay và phải thể hiện không khí mùa lễ. “Cả mẹ và con?”

“Tất nhiên là mẹ sẽ tới đó.”

“Ăn mặc như nhau?”

“Trương tự.”

Không có cửa đâu. Delaney nhớ rõ cái năm nàng bị bắt ăn mặc như Rudolph. Nàng có thể chả thèm để ý nếu như không phải khi đó nàng đã mười sáu tuổi. “Con không đủ khả năng vừa tham gia buổi diễn vừa làm tóc.”

“Helen đã làm được như vậy.”

“Con không phải Helen.” Nàng lấy một khúc bánh mì.

“Con sẽ làm đầu, nhưng con muốn tên tiệm của con được in trong tờ chương trình và được nhắc đến cả trong phần khai mạc và bế mạc của buổi diễn.”

Bà Gwen trông không vui lắm. “Mẹ sẽ nhờ ai đó trong ban tổ chức giữ chỗ cho con.”

“Tuyệt. Khi nào buổi diễn bắt đầu?”

“Trong thời gian diễn ra lễ hội mùa đông. Luôn vào ngày thứ Bảy của tuần thứ ba, vài ngày trước cuộc thi điêu khắc băng.” Bà đặt tách lên cái đĩa và thở dài. “Con có nhớ hồi Henry là thị trưởng và chúng ta thường đi theo sau giúp ông ấy chăm điểm?”

Hiển nhiên là nàng nhớ. Mỗi năm vào tháng Mười hai các doanh nghiệp ở Truly đều thực hiện những tác phẩm điêu khắc khổng lồ trên băng đặt tại công viên Larkspur, thu hút du khách từ cách đó hàng trăm dặm. Delaney hồi tưởng lại đôi gò má và chiếc mũi giá buốt của mình, và cái áo khoác dày êm mượt cùng chiếc mũ lông khi nàng bước cạnh Henry và mẹ. Nàng nhớ mùi thanh khiết của băng tuyết mùa đông và cảm giác món sô cô la nóng sưởi ấm tay mình.

“Con có nhớ cái năm ông ấy để con chọn người thắng cuộc không?”

Có lẽ khi đó nàng mười hai tuổi, và nàng đã chọn con búp bê cừu Lamb Chop cao bốn mét của tiệm “Thịt gia súc gia cầm hảo hạng”. Delaney xiên thêm một ít trong đĩa salad. Nàng đã quên mất con Lamb Chop.

“Mẹ cần nói chuyện với con về Giáng sinh,” Gwen lên tiếng.

Delaney đoán nàng sẽ nghỉ lễ Giáng sinh ở nhà mẹ, trọn vẹn với một cây thông ‘thực thụ,’ những món quà lấp lánh, món sữa pha kem trứng, và hạt dẻ rang trên lửa. Tất cả những thứ đó.

“Mẹ và Max sắp đi du lịch bằng tàu tới Caribê vào ngày hai mươi, ngay sau khi lễ hội mùa đông bắt đầu.”

“Sao cơ?” Nàng cẩn thận đặt nĩa lên trên đĩa của mình. “Con không biết là hai người lại nghiêm túc đến thế.”

“Mẹ và Max đang tìm hiểu nhau, và ông ấy gợi ý rằng một kỳ nghỉ ấm cúng sẽ giúp hai người biết được cảm giác của mình đối với người kia mãnh liệt đến mức nào.”

Bà Gwen là góa phụ trong sáu tháng và giờ đã có một người bạn trai nghiêm túc. Delaney không thể nhớ lại lần gần nhất mình có một cuộc hẹn hò nghiêm túc. Đột nhiên nàng cảm thấy thực sự xót xa, như một bà cô già cẩu bản.

“Mẹ nghĩ hai mẹ con mình có thể tổ chức Giáng sinh khi mẹ về.”

“Được rồi.” Nàng không nhận ra nàng thích Giáng sinh ở nhà ngân nào cho tới khi nàng không còn có được cơ hội đó. Mà thôi, nghĩ lễ Giáng sinh một mình không phải là điều mà trước đây nàng chưa từng trải qua.

“Và bây giờ trời đã bắt đầu đổ tuyết, con nên đậu cái xe nhỏ của con trong ga ra của mẹ và lái chiếc Cadillac của Henry.”

Delaney chờ nghe điều kiện, kiểu như là nàng phải về nhà vào mỗi buổi tối cuối tuần, tham gia một cuộc gặp mặt hội đồng hay đại loại thế, hoặc mang một đôi giày để coi. Khi bà Gwen không nói gì thêm, và thay vào đó lại cầm lấy nĩa, Delaney hỏi, “Như vậy nghĩa là sao?”

“Tại sao con lúc nào cũng hoài nghi vậy? Mẹ chỉ muốn con an toàn trong mùa đông này thôi mà.”

“Ồ.” Đã nhiều năm rồi nàng không lái xe trong tuyết, và nàng thấy nó không giống như cưỡi xe đạp. Nàng đã quên mất phải lái bằng cách nào. Nàng có nhiều khả năng sẽ lao vào biển cấm đường trong chiếc xe lớn màu bạc của Henry hơn là với chiếc Miata của mình. “Cám ơn mẹ, ngày mai con sẽ lấy nó.”

Sau khi ăn trưa, nàng nghỉ ngơi nửa ngày còn lại rồi lái xe tới chỗ Lisa để gửi lại vài quyển sách trang điểm và lấy bộ đồ phù dâu của nàng. Chiếc váy nhung đỏ có giã có màu rượu vang hoặc chuyển sang đỏ sẫm tùy theo màu đèn. Nó rất đẹp, và nếu không phải vì màu tóc của Delaney, nó sẽ rất hợp với nàng, nhưng vận quá nhiều màu đỏ lên người cùng một lúc sẽ khiến nàng trông giống như một bức tranh của Picasso. Nàng xoa một tay lên bụng, vuốt cho phẳng lớp vải lạnh dưới lòng bàn tay.

“Tớ đã không nghĩ đến tóc của cậu,” Lisa thừa nhận khi đứng lùi lại và ngắm nghía Delaney trong tấm gương phòng ngủ. “Có lẽ cậu cần đội một cái nón rom thật to.”

“Đừng có mơ.” Nàng nghiêng đầu qua một bên và nhìn bóng mình trong gương. “Tớ có thể phục hồi lại màu tóc tự nhiên của mình.”

“Tóc cậu vốn màu gì nhi?”

“Tớ không nhớ rõ nữa. Khi tớ sửa lại chân tóc, thì nó là một dạng màu vàng sáng.”

“Cậu có thể phục hồi lại mà không làm tóc duỗi ra không?”

Delaney chống một tay lên hông và quay mặt về phía bạn. “Có chuyện gì với mấy người trong thị trấn này vậy? Hiển nhiên là tớ có thể làm nó mất màu đi mà không bị bung ra. Tớ biết mình làm gì mà. Tớ đã làm nghề này trong nhiều năm

rồi.” Khi nàng nói, giọng nàng cao lên. “Tớ không phải là Helen. Tớ không làm tóc tôi!”

“Hơ, tớ chỉ hỏi vậy thôi.”

“Phải, cậu và những người khác.” Nàng kéo dây khóa phía sau và bước ra khỏi bộ đồ.

“Ai khác nữa thế?”

Hình ảnh Nick ngồi trên chiếc ghế dài ở nhà nàng bật ra trong tâm trí nàng. Miệng anh nóng bỏng gắn chặt miệng nàng. Những ngón tay của anh ấn vào đùi nàng. Nàng ước gì nàng có thể căm ghét anh vì đã khiến nàng thèm khát anh, vì đã khiến nàng nói với anh rằng nàng muốn anh, rồi để nàng lại một mình mơ về anh suốt đêm. Nhưng nàng chẳng thể ghét anh, và nàng vẫn ngưỡng vì chuyện đã xảy ra đến nỗi không muốn nói về nó với ai cả cho đến khi nàng hiểu được vấn đề. Ngay cả với Lisa cũng thế. Nàng đặt bộ đồ lên tấm chăn kẻ phủ giường của Lisa sau đó mặc quần jean vào. “Đừng bận tâm. Nó không quan trọng đâu.”

“Cái gì hả? Có phải mẹ cậu vẫn phàn nàn về việc cậu chọn nghề làm tóc không?”

“Không, thực ra bà ấy đã đề nghị tớ làm đầu cho buổi diễn thời trang Giáng sinh.” Delaney rời mắt khỏi chiếc khay quần của mình. “Bà nghĩ rằng có thể bắt tớ và khiến tớ phải diễn cái trò mẹ con tâm đầu ý hợp tớ từng phải diễn hồi mới lớn ấy.”

Lisa cười to. “Cậu có nhớ cái bộ đồ ánh kim với lắt lung lớn và cả nơ bướm to đùng ở phía sau không?”

“Làm sao tớ có thể quên được.” Nàng tròng một cái áo lông angora qua đầu rồi ngồi lên thành giường và xỏ chân vào đôi giày Doc Marten. “Và sau đó mẹ tớ sẽ đi du lịch Caribe bằng tàu thủy với Max Harrison đến qua lễ Giáng sinh.”

“Mẹ cậu và Max ư?” Lisa ngồi cạnh Delaney. “Thật kỳ lạ. Tớ không thể hình dung mẹ cậu với ai khác ngoại trừ Henry.”

“Tớ nghĩ Max sẽ hợp với bà.” Nàng thắt dây một chiếc giày, sau đó đến chiếc kia. “Dù sao đi nữa, đây là lần đầu tiên tớ ở nhà sau mười kỳ lễ Giáng sinh, và bà ấy thì lại rời đi. Điều đó cũng khá đặc biệt, khi tớ nghĩ về nó.”

“Cậu có thể đến nhà tớ. Tớ sẽ sống với Louie và Sophie, và chúng mình sẽ đón Giáng sinh ở đó.”

Delaney đứng lên và lấy bộ váy phù dâu của mình. “Tớ sẽ xem mình có ‘bê bánh mì’ được với người nhà Allegrezza không đã.”

“Cậu sẽ ‘bê bánh mì’ với bọn tớ trong bữa tiệc tối mừng đám cưới.”

Sự e ngại dậy lên trong lòng Delaney khi nàng chậm chậm đặt bộ đồ lên giá treo. “Đó là tiệc búp phê, phải không?”

“Không. Nó là tiệc tối có xếp bàn ở khách sạn Lake Shore.”

“Tớ cứ tưởng cậu sẽ đãi bữa tối ngay sau buổi diễn tập chứ.”

“Không, đó mới là tiệc búp phê.”

“Có bao nhiêu người dự tiệc vậy?”

“Chừng bảy mươi lăm.”

Delaney nhẹ người. Với nhiều khách như vậy, sẽ dễ dàng tránh mặt những thành viên nhất định trong gia đình Louie. “À, đừng xếp tớ ngồi gần Benita. Bà ta có thể xén tớ với con dao cắt bơ của bà ấy đấy.” Và Nick nữa chứ? Anh thật khó lường, nàng không thể đoán rằng anh sẽ làm gì.

“Bà ấy không ác vậy đâu.”

“Không ác với cậu thôi.” Delaney lấy áo choàng và bước ra ngoài.

“Nhớ suy nghĩ về tiệc Giáng sinh đấy,” Lisa gọi với theo nàng.

“Được rồi,” nàng hứa ngay trước khi lái xe đi, nhưng sẽ không có ngay cả một khả năng xa vời để nàng ngồi trong cái bàn đối diện Nick. Thật ác mộng. Nàng sẽ phải mất cả buổi để cố không bị cuốn vào anh, sẽ phải nhìn đâu đó để không chạm đôi mắt, cái miệng và đôi tay anh. ‘Tốt hơn em đừng nên ở quanh đây hôm mùng bốn tháng Sáu, nếu không tôi sẽ đòi những gì em đã nợ tôi suốt mười năm qua.’

Nàng không nợ anh gì cả. Anh lợi dụng nàng trả đũa Henry, và họ cùng biết điều đó. ‘Thực sự là khi nào? Khi em van vì tôi đừng chạm khắp người em hả?’ Nàng không van xin anh. Đúng hơn là đòi hỏi. Và khi đó nàng còn trẻ và khờ khạo.

Delaney lùi chiếc xe nhỏ đỗ cạnh chiếc Jeep của Nick và nhảy bổ lên cầu thang. Nàng không sẵn sàng gặp anh. Mỗi lần nghĩ đến miệng anh trên ngực nàng và tay anh giữa hai đùi nàng là hai má nàng lại nóng lên. Nàng đã sẵn lòng làm tình với anh ngay tại đó trên trường kỹ của nàng, không nghi ngờ gì cả. Anh chỉ cần nhìn nàng và hút nàng vào trong anh như một cái máy hút bụi. Anh có khả năng làm nàng quên mất anh là ai. Nàng là ai, và cả quá khứ chung của họ. ‘Tôi nói với em là đừng lo lắng và tôi sẽ lo cho em, nhưng em nhìn tôi cứ như tôi là một thằng cưỡng hiếp và bỏ đi với Henry.’ Bây giờ, nàng thực sự không tin anh hơn so với trong cái đêm đó chút nào. Anh ắt hẳn là đã nói dối. Nhưng tại sao anh lại phải nói dối? Không có vẻ gì là anh đã cố gắng dỗ ngọt nàng cõi đờ. Tại thời điểm ấy nàng chắc chắn đã gạt bỏ sự e lệ.

Nàng đặt bộ đồ lên chiếc ghế dài và cầm lấy cái ‘txapel’ của Nick nàng đã để trên bàn cà phê. Những ngón tay của nàng lần theo vành mũ da và lớp len mịn. Giờ nó không quan trọng nữa. Chẳng có gì đổi khác cả. Cái đêm tại Angel Beach là một đoạn quá khứ xưa cũ và tốt nhất là để nó trôi đi. Ngay cả khi

không phải vì bản di chúc của Henry, cũng không có tương lai cho hai người bọn họ. Anh là người lãng nhãng và nàng nên tránh xa càng sớm càng tốt.

Cầm cái mũ bê rê trên một tay, Delaney bước ra ngoài phía sau chỗ đậu xe. Chiếc xe Jeep của Nick vẫn ở đó, và nàng mở cửa bên ghế tài xế. Lốp da mộc bên trong vẫn còn hơi ấm như thể anh vừa đến ngay trước khi nàng rời khỏi căn hộ. Chìa khóa chiếc Jeep vẫn chưa rút ra, và cây thập giá kiểu Basque của anh treo trên tấm kính chiếu hậu. Một hộp dụng cụ lớn, một sợi dây thừng dài, và ba lọ đánh bóng gỗ đặt ở phía sau. Không nghi ngờ gì việc anh đã sống ở Truly quá lâu, nhưng nàng tin rằng nếu nàng là một tên trộm, nàng sẽ suy nghĩ kỹ khi định trộm thứ gì của một ông Allegrezza. Nàng đặt cái mũ bê rê lên chiếc ghế da, sau đó quay lại và vội vã trở về căn hộ. Nàng không muốn anh có bất kỳ lý do nào để lên cầu thang nhà nàng. Khởi cần nghĩ thêm, nàng không có sức mạnh ý chí ở những điểm có dính dáng đến anh, vậy nên tốt nhất là cứ tránh xa anh hết mức.

Delaney ngồi trên trường kỷ và cố gắng tự nhủ rằng nàng không nghe thấy âm thanh ở dưới kia. Nàng đang không lắng nghe tiếng lách cách của chìa khóa hay tiếng lạo xạo của sỏi dưới gót giày ông nặng nề. Nàng đang không lắng nghe, nhưng nàng vẫn thấy tiếng cửa văn phòng của anh mở ra và đóng lại, chùn chìa khóa và tiếng giày của anh. Nàng không nghe thấy gì trừ sự yên lặng khi anh tìm thấy chiếc 'txapel' và nàng hình dung ra anh dừng lại nhìn lên cầu thang dẫn lên căn hộ của nàng. Sự yên lặng tăng lên khi nàng cố nghe tiếng bước chân anh. Cuối cùng, động cơ chiếc xe Jeep gầm lên và anh lái khỏi bãi đỗ xe phía dưới.

Delaney chậm chậm thở ra một hơi và nhắm mắt lại. Bây giờ tất cả những gì nàng phải làm là dự xong lễ cưới của Lisa. Với bảy mươi lăm khách mời, nàng có thể tặng lờ Nick. Sẽ khó khăn tới độ nào đây?